

**Anita
Waller**

**34
DNÍ**

**CO NEJHORŠÍHO
BY SE MOHLO STÁT?**

KIOKAN

Copyright © 2016 by Anita Waller
Translation © Blažena Kukulišová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu 34 DAYS
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-921-5

Věnováno
mým báječným vnoučatům,
Bradovi, Katie, Domovi, Cerys,
Melisse, Lyře a Isaacovi.

Co je peklo?
Peklo jsme my.
Peklo jsme my a taky jiní.
Pouhé projekce. Není odkud utéct
ani kam prchnout. Jsme pořád sami.

Koktejlový večírek (1950),
1. jednání, scéna 3
T. S. Eliot, 1888–1965

Kapitola 1

*pondělí 9. března 2015
den první*

„Jsou vajíčka hotová?“

Anna uslyšela seshora hulákání a trhla sebou stejně jako každé ráno při zvuku Rayova hlasu. Dnes se jí moc nedařilo, převrhla svůj první hrnek kávy, a když nepořádek uklízela, zavadila o misku s cukrem, který se efektně rozsypal po celé podlaze. Tohle výročí svatby zatím neprobíhalo moc skvěle.

Potvrdila, že je snídaně hotová, Ray sešel dolů, a než se posadili ke stolu, utrousil jedovatý komentář o lepkavosti dlaždiček, aniž by tušil, s čím vším se potýkala. Bez dalšího slova jí podal přání, která obdrželi.

V tu chvíli ji postihla postnatální deprese. Jedině tím se dala vysvětlit frustrace, kterou pocítila, když otevřela první obálku a uviděla přání s křiklavě velkými, stříbrnými písmeny: *Mámě a tátovi ke stříbrnému výročí svatby. A vlastně to nebyla frustrace, spíš trpké pobavení.*

Caroline napsala svým výrazným rukopisem s kudrlinami: *35 let! Úžasné!* Anně i tentokrát blesklo hlavou, kde dcera nechala hlavu, než přání koupila. Podala je Rayovi. „Najdi neúmyslnou chybu.“

Podíval se na přední stranu přání, rozevřel je a řekl: „Zapomněla na pusinky.“

Anna přehodnotila postnatální depresi na manicko-depresivní psychózu a sáhla po další obálce. Rozřízla ji a věděla, že ani nemusí gratulaci otvírat. Byla od Raye, takže jsou vpředu růže a vevnitř bude napsáno *S láskou Ray xxx*.

Zmýlila se. Stálo tam: *Všechno nejlepší k narozeninám, miláčku. S láskou Ray xxx*. Caroline zdědila geny po otci.

Podala Rayovi svoje přání a sledovala, jak je rozvívá, čte text, aniž by ho vnímal, a odloží gratulaci vedle svého talíře.

„Moc hezké, Anno, moc hezké.“

Poslední přání na stole přišlo od nejstaršího syna Marka. Text napsala jeho manželka a byl úplně normální. *Vám oběma přejí vše nejlepší Mark, Jenny, Adam a Grace*.

Od Tima, druhorozeného syna a Markova dvojčete, přání nepřišlo. Annu trochu bodlo u srdce, ale brzy smutek překonala – koneckonců to byl celý Tim. Už dávno se smířila s tím, že Tim bude vždycky jednou ze záhad, které život přináší. Bezvýhradně ho milovala a na tomhle vůbec nezáleželo. To, že rodičům nepopřál, neznamenal, že je nemá rád. Prostě to nepovažoval za důležité.

Anna posbírala přání, šla do obýváku a rozestavila je na okenní římsu u arkýřového okna. Od stříbrných písmen u dceřiny gratulace se odrážely jasné paprsky ranního dubnového slunce. Usmála se a pohládila je.

Caroline se narodila, když už dosáhli vyššího věku, vždycky o ní žertem říkali, že je nečekaný dáreček. Ve skutečnosti ale zachránila Annino duševní zdraví. Mark a Tim byli o patnáct let starší než Caro, a když Anna zjistila, že je těhotná, moc nechybělo, aby z manželství s tyranem odešla.

V době těhotenství bití na čas ustalo, ale taky znamenalo konec plánů na odchod. Přání stojící na okenní římsu působila jako výsměch tomu rozhodnutí. Raye už léta nemilovala.

„Ahoj, Anno!“

Slyšela, jak Ray prochází chodbou a zastavuje se u zrcadla, aby si pročísl hřebenem krátké šedivějící vlasy. Pak se ozvalo prásknutí předních dveří. Odcházel do práce. Ahoj, Anno.

Překvapilo ji, že se jí do očí nahruly slzy, a neschopná ovládnout se smetla gratulace z římsy a dívala se, jak padají na zem. Cítila, jak v ní kypí zlost, a donutila se přání zvednout a vrátit na místo. Neměla hněvivou povahu a to netypické jednání ji trochu vyděsilo.

Šálek čaje nepomohl – a proč by měl? Vůbec jí nechutnal. *Takhle se to zkrátka dělá, no ne? Dej si šálek čaje a bude ti líp.* Naskládala pár kousků nádobí od snídaně do dřezu a chvíli tam jen stála, nechala teplo z vody pronikat do rukou a dívala se kuchyňským oknem ven. Hlava jí klesla a světlé vlasy v délce po ramena spadly do obličeje, ale neodhrnula je, nechala je zakrývat slzy, měnící barvu očí z modré na šedou. Anna si v to brzké jarní ráno připadala podivně nesvá, v rozporu se sebou i zbytkem světa, a opravdu nevěděla, jak to napravit.

Chvilí prozření přišla ve chvíli, kdy umývala Rayův hrnek – ten, co hlásal, že fandí fotbalovému klubu Sheffield Wednesday.

Anna chtěla být sama. Chtěla dělat vlastní rozhodnutí, platit svoje účty, luxovat svůj koberec. A umývat své nádobí.

Prvním malým projevem revolty bylo nechat nádobí okapat. Ray vždycky trval na tom, že se hned po umytí musí všechno utřít nebo vyklidit z myčky, než jdou spát.

Druhým počinem bylo jít do pracovny a zapnout počítač. Tohle dělávala každý den v rámci pracovních povinností, samo o sobě tedy nešlo o revoltu – nikdy dřív ale počítač nepoužila k tomu, aby si hledala bydlení. V oblasti Lincoln působila spousta realitních agentů, takže automaticky zadala do vyhledávače „realitní kanceláře Lincoln“ a trpělivě čekala, co počítač vyklopí.

Vzápětí zavrtěla hlavou, vrátila se na začátek a do vyhledávače napsala „realitní kanceláře South Yorkshire.“ Když chce této existenci uniknout, vybere si novou čistě podle vlastních představ.

Ten bohem zaslíbený kraj v době manželství navštívili mnohokrát a Annu přímo uchvátil. Možná se o to přičinil rovinatý ráz Lincolnshiru, že tolik oceňovala půvabně zvlněné pahorky kolem Sheffieldu a skalnatou, drsnou krásu nedalekého národního parku Peak District. Věděla, že její cesta povede tímto směrem.

Cena bydlení v nabídce ji ohromila – vše mnohem levnější než v Lincolnshiru, za peníze, které měla k dispozici, mohla získat mnohem víc prostoru. Brzy si ujasnila, že v Sheffieldu si může dovolit dům se třemi ložnicemi, kdežto v Peak Districtu by to byl jenom stan.

Získala velkou finanční sumu z prodeje domu po rodičích, kde strávila dětství, a Ray rozhodl, že ten obnos uloží a koupí za něj později chalupu ve Francii, kam budou jezdit jako penzisté. Jenže teď se Anna rozhodla skoncovat s manželstvím jednou provždy. Žádné společné stárnutí.

Zavolala několika realitním agentům a její pěkný, po ránu ještě nenalíčený obličej úplně ožil. Dohodla si schůzky na dalších pár dní a potom zatelefonovala Charlie, své dlouholeté kamarádce. Charlie žila v Doncasteru s manželem statným jako medvěd, jeho dvěma dětmi z předchozího manželství a třemi psy.

Anna tušila, že se Charlie zděsí, až jí poví, co má v plánu, ale věděla, že je na ni spolehnutí. Určitě bude stát při ní a ve všem ji podpoří.

„No ahoj! Co se děje, nemůžeš spát?“ Hlas Charlie ji povzbudil na duchu.

„Taky ahoj. Snad není tak brzy, nebo jo?“ Anna se podívala na hodiny. „Probůh, Charlie. Teprve půl deváté! Probudila jsem tě?“

Charlie se zasmála. „Ne, kdepak. Jen mi takhle po ránu obvykle nikdo nevolá.“

„Musím s tebou mluvit. Tak promiň, půjdu rovnou k věci. Máte na jednu noc volný pokoj?“

„Jasně. Kdy chceš přijet?“

„Dnes. Pokud to nejde, nic se neděje. Víím, že je to nahonem.“

„Anno, kdyby nebylo místo jinde, můžu vás dát vřdycky do Danovy kůlny.“

Obě se zasmály. Danova kůlna byla bezva, ale do ubytování v hotelu měla daleko.

„Díky. A přijedu jen já.“

„Dobře.“

„Dobře?“

Nastala krátká odmlka. „Mám na mysli, že bude fajn vidět tě samu. Můžeme probrat novinky.“

„Charlie...“ Anna počítala do tří a zbělele couvla před úmyslem prozradit víc o svém rozhodnutí. „Dorazím kolem poledne. V pořádku?“

„Budu se těšit. Zatím.“

Anna seděla na pohovce v převelice dokonalém obýváku – průvodní jev toho, že vlastníte stavební společnost – a začínalo jí svítat, kolik potíží bude muset zdat. Zvedla zrcátko a rozetřela po obličejí hydratační krém. Dědala to každý den, automaticky. Jak od ní Ray očekával. Uložila ostatní kosmetické přípravky do kabelky na zip a pomyslela si: *Kašlu na to.*

Přede vším si uvědomila, že děti její rozhodnutí nepřijmou s nadšením. Mark žil s rodinou v Leicesteru, vzdálený nejen co do počtu kilometrů. Jeho manželka Jenny si od tchánů udržovala odstup, s vnoučaty Adamem a Grace se vídali málokdy. Anna si rozhodně nemyslela, že by Jenny vadilo, když se s Rayem rozejde, ale opravdu ji mrzelo, že se Jenny po svatbě s Markem chová chladně. Ray obvykle pokrčil ra-

meny a prohlásil, že se jí to jen zdá. Jenže před svatbou Anna viděla v Jenny dceru, jednala s ní stejně jako s Caroline a občas ji trápilo, že už spolu skoro nemluví. Zato Mark, prvozený z jejich dvojčat, by nejspíš neváhal a přifrčel by jí povědět, že se chová hloupě.

Není hloupá.

Tim, který teď žil se Stevem na Floridě, bude mít víc pochopení. I on se od nich hodně vzdálil, ale Anna ho celým srdcem milovala. Kdyby se někdy postavil proti ní, zdrtilo by ji to.

A pak tu byla Caroline, krásná, roztržitá, citlivá a milující dcera, naprosto oddaná svému otci. Tatínkova holčička. Byla jí od chvíle, kdy se narodila. Ray ji zbožňoval a ona mu lásku ochotně oplácela.

Anna dětem musela napsat. Pošle každému z nich dopis, jen co si najde útočiště, kde bude moci vzdorovat veškerým snahám o manipulování. Někde se usadí a v tajném úkrytu přečká bouři, která se dřív nebo později rozpoutá. Telefonicky tuhle záležitost řešit nechtěla, to by bylo příliš těžké.

Blesklo jí hlavou, že se chová zbaběle. A co má být? Čím dál víc si uvědomovala, jak moc by pro ni tahle nová svoboda mohla znamenat.

Může být zbabělá, či statečná, nebo může všechny pocity úplně ignorovat.

Ale teď to ještě nejde. Musí promyslet plán.

Ray měl prudkou povahu, kterou často nedokázal ovládnout, a když se ho zmocnila zlost, bylo to děsivé. Pokud Anna věděla, s dětmi nejednal hrubě, zčásti proto, že trávil spoustu času v práci a moc často je nevidal. Anna však jeho hněv zakusila mnohokrát.

Při vysvětlování modřin uváděla obvyklé výmluvy – praštila se o dveře, spadla ze schodů –, klasické fráze, které všichni normální lidé okamžitě prohlédnou.

Zůstala s Rayem kvůli dětem, hlavně kvůli Caroline. Původně měla v úmyslu odejít od něj, až bude synům osmnáct, jenže tou dobou byly jejich dceři tři roky.

Caroline měla na otce dobrý vliv, zdálo se, že se zklidnil a dostal svou vznětlivost pod kontrolu. Anna mu ale po celou dobu manželství ustupovala, naučila se našlapovat opatrně. Vůbec nepochybovala, že kdyby ho o svém odchodu otevřeně informovala, škaredě by to odskákala.

Usoudila, že nejrozumnější bude nechat mu vzkaz, napsat dětem a časem si s Markem, Timem a Caroline promluvit. Potřebovala na pár týdnů zmizet. Doufala, že Rayův počáteční vztek časem opadne a pak bude moci děti bezpečně kontaktovat.

Až na to, že už nejsou dětmi. Caroline bylo devatenáct a dvojčatům čtyřiatřicet. Žádné děti, dospělí samostatní lidé, kteří mají vlastní domov a rodinu.

Přání na okenní římse jako by se jí při těch myšlenkách posmívala. Anna se na ně zamračila, přestože věděla, že je to dětinské, a šla nahoru sbalit si věci na cestu k Charlie.

Nechala Rayovi vzkaz na stole. *Jedu na pár dní pryč, brzy se ozvu.* Nasedla do svého audi, a než odjela, neodolala a ještě se ve zpětném zrcátku naposledy podívala na dům. Když se ocitla na A1, v duchu zajásala a hlasitě se rozesmála. Pustila si rádio a poslouchala, jak se nějaká paní z Birminghamu snaží v kvizu uvést správnou odpověď na víc otázek než jiná žena z Grimsby. V první sérii otázek Anna zabodovala šestkrát a ve druhé devětkrát. Žasla nad výkonem Sáry z Grimsby, která získala čtyřiadvacet bodů.

Nakonec nezůstalo u jedné tašky, sbalila hned tři velké kufry. Věděla úplně jistě, že se nevrátí. Nejdřív myslela, že odjede na pár dní, zařídí si nějaké ubytování a pak se vrátí domů dořešit ostatní, ale velice rychle jí došlo, že jakmile odjede, nic ji nedonutí k návratu. Nebylo by to bezpečné.

Charlie stojící u dveří se širokým úsměvem rozevřela náruč dokořán. Hnědě vlnité vlasy měla ještě mokré ze sprchy, a když se s Annou vítala, kolem šedých očí se jí dělaly vrásky od smíchu. Anna ji objala a hned se pochlubila, že v kvizu správně odpověděla na devět otázek.

Charlie se zazubila. „Týkaly se všechny Roda Stewarta?“

Anna jí dala malou herdu do ramene. „Drzoune.“

Chodbou k ní došel Dan. „Á, už je tady, moje oblíbená obyvatelka Lincolnshiru.“ Dan, rozložitý a srdečný, na uvítanou rozevřel náruč. Tmavě hnědé vlasy měl svázané do ohonu, z čehož Anna usoudila, že před jejím příjezdem pracoval v kůlně. Když si ji pátravě prohlížel hnědýma očima, napadlo ji, že možná v jejím obličejí zahlédl únavu.

Natáhla se, dala mu pusku a ocitla se v jeho objetí.

„Pojď dál, zlato,“ řekl a pustil ji. „Nemůžeme tady stát celý den venku u dveří. Sousedí by měli řeči.“

Chopil se její malé cestovní tašky. Anna vešla do domu, kde ji obklopila láskyplná, hřejivá atmosféra. Na zdi v chodbě visela krásná prošívaná příkrývka. Anna neodolala a dotkla se jí. Vzor sestával z nádherně propojených červených, smetanových a zelených odstínů a hezky ladil se sytě krémovou barvou koberce.

Charlie byla textilní výtvarnice a všude v jejích domově se odrážela její láska k textiliím. Pracovala v ateliéru na kraji zahrady a Anna jí záviděla. Její domov byl dokonale úhledný. A nudný.

Dům se zahradou Charlie a Dana hýřil barvami a smyslovými vjemy. Anna v takovém prostředí nikdy nežila, neměla příležitost zanechat u nich doma vlastní otisk svými nápady. Teď se to změní.

Večer plynul v bezstarostném duchu a Anna se cítila odpočatě – ovšem jen do chvíle, kdy se z jejího telefonu ozvala melodie *Maggie May*. Odmítla hovor a uložila mobil zpátky do kabelky, aniž by komentovala, kdo jí volal. Ray.

Charlie nadzvedla obočí a mlčky na ni pohlédla. Anna nenápadně sáhla do kabelky a nastavila v telefonu tichý režim. Vzala si od Charlie hrnek kakaa a objala ho dlaněmi.

Pak začala vyzvánět pevná linka.

Anna se na kamarádku podívala a zlehka zavrtěla hlavou. Charlie přikývla a zvedla sluchátko. Chvilí mlčky poslouchala a pak řekla: „Ahoj, Rayi! Ráda tě slyším.“

Po další pauze odpověděla: „Ne, není tady. Kdyby se u nás objevila, zavolám, ale obvykle se předem ohlásí, než se staví.“

A po následující odmlce dodala: „Jistě, Rayi, pokud se mi ozve, vyřídím, že se po ní sháníš.“

Ukončila hovor a našťěstí se nevyptávala. Anna ale nemohla od kamarádky očekávat, že se dlouho spokojí s její vyhýbavostí.

Dopila kakao a vstala. „Mám za sebou dlouhý den. Myslím, že je na čase zalehnout.“

„Tak jo.“ Charlie se k ní otočila, kulatý obličej ještě zaoblenější úsměvem. „A mimochodem, všechno nejlepší k vašemu výročí.“

Anna pochopila, že to ve skutečnosti znamená „zítra si promluvíme“, a jenom přikývla.

Ložnice byla nesmírně útulná, vymalovaná různými odstíny šedé s mátově zelenými doplňky. Prošívaná přikrývka z šedého saténu měla bílé zdobení a Annu opět lákalo ji pohladit. Uložila si tu kombinaci barev do paměti; až bude mít vlastní dům, zařídí jednu z ložnic ve stejném ladění.

Myslela, že velkou část noci probdí, ale nakonec přečetla několik stránek, zhasla lampičku na nočním stolku a usnula.

Kapitola 2

*úterý 10. března 2015
den druhý*

Když ráno Anna roztáhla závěsy, nebe bylo zatažené. Chvíli stála u okna a dívala se ven. Hlavou jí bezděky táhly myšlenky, představy o novém domově, jaký by si přála mít. Byl to zvláštní pocit, nezabývat se v duchu Rayem, odsunovat ho stranou. Přitom věděla, že jen samu sebe obelhává a namlouvá si, že ten skvělý nový život bude čistě její rozhodnutí a všechno půjde hladce.

Vešla do kuchyně a překvapilo ji, že ji tam čeká pouze Charlie.

„Tak jo,“ prohlásila. „Povídej.“

„Není snadné mluvit, když pořádně nevíš co říct,“ odpověděla tiše Anna.

„Prostě mluv,“ pobídla ji kamarádka.

„Odcházím od něj,“ řekla Anna.

Charlie pomalu přikývla. „A je to venku.“

Anna se posadila ke kulatému stolu z borovice a Charlie jí podala hrnek kávy. Anna mechanicky přejela prstem po tvaru prasátka, jímž byl hrnek ozdoben. Její mozek odmítal spolupráci.

„Nechal tě jít?“

„Ještě to neví. Já do včerejšího rána taky nic nevěděla. Když jsem ti volala, měla jsem v plánu na pár dní odjet,

zařídít si ubytování a pak se vrátit domů a dořešit ostatní. Jenže mi došlo, že tahle možnost nepřichází v úvahu. Kdybych se vrátila, už neodejdu. Vím to. Tak jsem naložila do auta všechny svoje saky paky a přijela sem.“

„Probůh!“

„Nedělej si starosti,“ uklidňovala ji Anna. Charlie vyděšeně kulila oči. „Nechci vás do toho zatahovat. Dnes už tady nebudu spát. Prostě mu pořád opakuj, žes mě neviděla.“

Charlie jako na povel začal zvonit telefon. Bylo jasné, že volá Ray. Nejdřív mlčky poslouchala, a když domluvil, řekla: „Rayi, přestaň se tím trápit. Určitě se ti dnes ozve. A kdyby se tu ukázala nebo mi zavolala, požádám ji, ať ti zatelefonuje.“ Následovala další odmlka, po níž Charlie hovor uzavřela. „Tak jo, opatruj se, Rayi. Ahoj.“

Chvilí stála zády k Anně, než se pomalu otočila.

„Musíš se mu ozvat. Dělá si o tebe starosti.“

Anna zírala do hrnku s motivem prasátka, jako by se v něm skrývaly všechny odpovědi. Jenže tam nebyly.

„Charlie, kdyby se dozvěděl, kde jsem...“

„Zmlátil by tě,“ dořekla Charlie. „Už zase.“

Anna přikývla, nejistá, jestli dokáže mluvit. Evidentně bylo chybou předpokládat, že Charlie netuší, čeho je Ray schopen.

„Vždycky jsem to věděla,“ dodala její kamarádka. „Proč myslíš, že lžeme a kryjeme tě? A než se zeptáš, jo, Dan o tom taky ví.“

Objala Annu kolem ramen a přitiskla ji k sobě. „Povídej, co pro tebe můžeme udělat.“

Realitní agent vodil Annu z jedné místnosti do druhé a vysvětloval vše, co potřebovala znát. Byt k pronájmu se nacházel v centru Sheffieldu, nabízel výhled na řeku, měl vlastní balkon a Anna se do něj okamžitě zamilovala. Hlavní lož-

nice byla prostorná, a dokonce i do druhé ložnice se dalo pohodlně umístit dvojlůžko. Obrovský obývací pokoj tvořil propojený prostor s kuchyní, která se Anně moc líbila. Z chodby se procházelo do koupelny se sprchou, všechno v bytě jí dokonale vyhovovalo. Stáli na balkoně a dívali se, jak se tmavou oblohou prodírá slunce. Anna spokojeně vzdychla.

„Chci tenhle. Bez veškerých pochyb. Ten, co jste mi ukázal předtím, byl taky hezký, ale tenhle je výš a moc se mi líbí ten výhled a klid – vlastně všechno. Kdy se můžu nastěhovat?“

Usmál se jejím nadšením. „Věděl jsem, že vám padne do oka. Pokud zvládneme papírování, mohla byste tu být už v pondělí. Vyhovuje vám to?“

„Určitě. Do té doby budu bydlet v Hiltonu, ale můžete mi volat na mobil. Až se vrátíme do vaší kanceláře, můžu převést jakoukoli částku, kterou potřebujete. A kdybyste to mohl urychlit...“

Anna mu potřásla rukou. „Pojďme dovnitř.“

Ubytovala se v hotelu Hilton a zavolala Charlie, která jí sdělila, že se Ray víckrát neozval. Povídaly si dobrou půlhodinu o novém bytě. Charlie trochu žasla, že se ohledně pronájmu rozhodla tak rychle. Anna jí vysvětlila, že si byt pronajala jen na půl roku a má v úmyslu poohlédnout se v těch šesti měsících po nějakém domě.

„Anno,“ zasmála se Charlie. „Co se to s tebou děje? Jsi jako vířící derviš. Tohle snad ani není ta Anna, jakou známe a máme rádi! Já zírám.“

„Musela jsem to udělat.“

„Každopádně,“ odpověděla Charlie. „Ale jestli si myslíš, že všechno půjde snadno, tak asi žiješ v paralelním vesmíru. Je tu jistá maličkost v podobě tvého manžela, nemluví o třech dětičkách...“

Anna se zasmála. „Už nejsou malí, Charlie.“

„Jsou to tvé děti a vždycky jimi budou. Na věku nezáleží.“

„Já vím,“ povzdechla si Anna. „Dopřej mi dnešek, abych se mohla radovat z nového domova, a zítra se pustím do řešení problémů.“

„Zavoláš Rayovi?“

„Ano.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Anna ukončila hovor, přečetla nabídku jídel a nechala si přinést na pokoj sendvič a pití. Neměla hlad, ale cítila, že by se měla najíst – opravdu se nechtěla probudit uprostřed noci úplně vyhládlá.

Její myšlenky se stočily k Rayovi. Netušila, co si manžel myslí. Její vzkaz vyzníval nejednoznačně a muselo ho to vytáčet. Nemít vládu? Tohle neznal.

Anna naopak cítila, že má svůj život konečně pod kontrolou. Čím dál víc si uvědomovala svobodu, což bylo zčásti děsivé a zčásti tak vzrušující, že se tomu musela smát. Prožila dva dny volnosti a ta zkušenost se jí líbila.

Kapitola 3

*středa 11. března 2015
den třetí*

Ráno Anna sešla dolů na snídani a strávila hodinku tím, že jedla, pila kávu a relaxovala. Brnkla Charlie a dozvěděla se, že jí Ray volal kolem osmé a prohlásil, že nepůjde do práce, dokud se mu manželka neozve.

Ovládat, ovládat, ovládat.

Anna si v hotelu zamluvila několik dalších nocí až do pondělka, kdy se ráno bude moci odhlásit, a šla se projít do centra. Ohledně bytu teď nemohla nic dělat – uvedla věci do pohybu a nezbývalo než čekat. Koupila si džíny, pár halenek a sandály. A varnou konvici.

Po čtvrté se vrátila do hotelu naprosto vyčerpaná; musela si zdřímnout. V Sheffieldu byla spousta obchodů. Postavila konvici na stolek a okamžitě pochopila, co znamená – symbol nového života, který promýšlela, a první nákup pro nový domov. A pak ji překvapilo a převelice potěšilo, že zazvonil hotelový telefon.

Požádala totiž realitního agenta, aby jí volal raději do Hiltonu než na mobil, protože jinak by hovor určitě promeškala. Potvrdil, že jde všechno dobře a klíče si může vyzvednout už v pátek v poledne.

* * *

Slibuju. To slovo Anně zvučelo v hlavě jako ozvěna. Musela zatelefonovat Rayovi. Vytáhla mobil z kabelky, cítila, jak se jí potí dlaně. Měla patnáct zmeškaných hovorů, většinou od Raye, ale taky dvakrát volala Caroline a dvakrát Mark. Nejvíc ji ale překvapily dva telefonáty od Jenny, Markovy manželky.

Držela mobil v ruce dlouhých pět minut, než stiskla tlačítko.

„Kde sakra vězíš?“

Ukončila hovor a lehla si na postel, celá roztřesená. Už se jí nepotily jen dlaně. Mobil se téměř vzápětí rozsvítil dalším příchozím hovorem, ale nechala ho spadnout do hlasové schránky. Když se na telefon znovu podívala, viděla, že přišla textovka. Otevřela ji a přečetla si: „ZAVOLEJ MI.“

Schovala mobil pod polštář. *S tím nepočítej, kamaráde, ani náhodou.*

Spala trhaně, ne kvůli hladu, ale s vědomím toho, že bude muset čelit dalšímu dni a potížím, které přinese. Až příliš mnoho let se Raye tak bála, že teď dokonce oddalovala nutnost promluvit s ním po telefonu. Vlastně ji nejvíc znepokojovalo a trápilo, že si nikdo jiný nevšiml, jaký je Ray tyran a sobecký netvor. Kromě Charlie a Dana, zdálo se.

Kolem čtvrté ráno Anně došlo, že ty dva možná mimoděk zatáhla do účinné katastrofy jen tím, že se s nimi přátelí. Nepochybovala, že se Ray co nevidět ukáže na jejich prahu, přesvědčený, že manželka pobývá u nich. Musela své přátele ochránit a říct mu, že bydlí v hotelu, ale nesměla prozradit, že je v Sheffieldu. Bylo by až moc snadné najít ji tady. Mohla by se třeba zmínit o Newarku a prohodit, že bydlí v penzionu. Snad by tím získala pár dalších dní, než Ray pochopí, že ji nenajde.

Kapitola 4

*čtvrtek 12. března 2015
den čtvrtý*

Na druhý den ráno v sedm Anna Rayovi zavolala. Mluvila stručně, snažila se zůstat v klidu, ale bylo to těžké. Sdělila mu, že od něj odchází. Napořád. Prozradila, že není daleko, jen půlhodinku od něj, a kdyby se vyskytlo něco naléhavého, může ji snadno kontaktovat. Stačí informovat ji o problému textovkou. Řekla, že mu oznámí jméno svého právního zástupce a že nejde jen o rozluku, chce se rozvést.

Držela sluchátko dál od ucha, zatímco ji zasypával hrubými nadávkami a jeho hlas nabíral sílu. Nazval ji sprostou děvkou a chtěl znát jméno toho chlapa, s kterým utekla. Hodlal jí zablokovat kreditní karty, zamezit přístup ke společnému účtu a znepříjemňovat život tak, že k němu ještě ráda přileze zpátky.

Anna ho nechala, ať se vyřve, a když skončil, zasmála se a ukončila hovor. Zjevně se ještě nepodíval, jaký je na společném účtu zůstatek. Obě kreditní karty byly pouze na její jméno a obnos z prodeje domu po rodičích patřil výhradně jí, stejně jako plat, který si odpracovala v rodinném byznysu a patnáct let se těch peněz ani nedotkla.

Potřebuje Raye? Ani náhodou!

Pustila se do vydatné anglické snídaně, cítila se mnohem lépe. Zjišťovala, jak úžasný rozdíl může přinést do života